

jordom o el coc l'animal que troba fora del seu terreny', i segons Balencie podia significar també 'posar una multa pecuniària per un animal així desviat'. —² Els senyors de Conques a Benasc tenien el dret de *carنالaje* o *carneraje*, i que consistia en la dècima del «ganado grueso, lanar, de pelo, de cerda y pluma» (Agud, *Señoría de Conques*, 241). —³ Un ex. de *carnarius* en el sentit de 'mascle de l'ovella' apareix en una font catalana del S. x; veg. la nota de Bast.-Bass., p. 410. —⁴ Notem la descripció: «*carnerols* són més menudets i més tardans que *çikojas* i es fan a Turbó». ¿O seria dissimilació de *cornerols* (per les puntes de les xicoies)? —⁵ Sembla significar 'matança' en els següents versos de Dionís Pont, l'any 1571: «De Mallorca, illa daurada, / es allí Puig capità, / que dels moros de Granada / porta la gent *carñissada*, / que per ell poch turchs hi hà» (JMBover, *BiEBal.* II, p. 131.2.4). —⁶ Dels diccionaris mallorquins del segle passat, Figuera escriu amb *i*, però Amengual prefereix *carneceria* (inútil dir que el *DTarongi*, que sempre segueix l'Amengual). —⁷ [Em sembla difícil de concebre una tal assimilació segons el sistema fonètic català, més que més no existint **karnesér* i només *carneceria*. J. C. J. —⁸ Texts de 1313 (*BABL* XII, 377), 1585 (CaCandi, *MiscHistCat.* II, 80), i veg. també el *DicValCast* de Sanelo (ed. Gulsóy), pp. 308-9. —⁹ Amb variant *escarnar*. D'un encreuament d'aquest amb *mondar*, cast. *mondar*, resulta probablement el verb *escarmondar* (subst. -*onda* per a l'operació), usats a Elx: «tallar les frondes inútils de la palmera, a l'ensems que es subjecten amb lligams les tàmares ja fecundades per tal de preservar de les ventades el fruit», *BSCC* XVII, 283. —¹⁰ Segurament per una contaminació, com ara la de *manyoc*. —¹¹ «El mosso a cops de mall estossa els bous --- quan l'amo s'avisava que els seus bous --- s'han tornat aquell pilot *escarnyotat* ---». —¹² El text originari en vers reconstruït és «que la primer' amor / *encarn'* ab senyoria...». —¹³ La gent no podia notar aquesta diferència naturalment; en un escrit de 1817 es parla de *fesols encarnats* i es tradueix al castellà amb *encarnados* (*MemAgrComerc* v, p. 12). —¹⁴ Joan Apòstol, prefaci VI, p. 20; en l'autògraf hi havia primer el castellanisme *sonrosat*, que ell mateix hi canvià en *encarnat*; *Prometeu*, cap. 7, p. 134. —¹⁵ «Moltes corbates vermelles llistades de negre --- i en lo cap amb rets *encarnats*», Maldà, *ColHBV*, 104, i parla de «cortines *encarnadas*» en *Excursions*, p. 8 i d'estucos *encarnadencs* en *Excursions*, p. 53. Eiv. *escardent* «tela encarnada» (PzCabr.), dissimilació d'**escarnent* (cf. *escardalenc* < *escarnalenc*). —¹⁶ Apareix en el dicc. menorquí, inèdit, d'Antoni Febrer i Cardona (1764-1841): «*Carnaval* o *Carnestoltas*. Carnaval. Carnestolendas...». —¹⁷ Cf. *cansaladilles* 'menjar que es fa amb carn de porc' (citada per *DAG.* de Mallorca). —¹⁸ El problema de si aquesta documentació antiga indicava el diumenge de quinquagèsima o el primer diumenge de qua-

resma l'examen els autors en nota. —¹⁹ Notem també el seu ús humorístic: «Nou testament del --- Sr. *Carnestoltes*», any 1625 (Milà, *Ob. Compl.* VI, 190).

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *carnada*, *carnadura*, *escarnadura*, *carnal* adj. i m., *carnals*, *carnalatge*, *Porta* o *Portal del Carnalatge*, *carnalitat*, *carnalment*, *carnassa*, *carnatge*, *Es Carnatge*, *carner*, *carnera*, *carneral*, *carnerol*, *carnissada*, *carnisser* i *carnissera* 'home o dona que té aquest ofici', 'botxi', 'sanguinari' i 'el qui menja molta carn', *camí carnisser*, *carnissera* o *lliura carnissera*, *carnisseria* 'ofici' i 'botiga', *acarnissar-se*, *acarnissat*, *escarnissat*, *acarnissament*, *descarnar*, *descarnadament*, *descarnament*, *descarnador*, *descarnissat*, *carnós*, *carñosa*, *carñositat*, *carñot*, *carñotat*, *encarnació*, *encarnament*, *encarnadura*, *encarnar*, *encarnat*, *encarnada*, *encarnat* i *blau*, *encarnadenc*, *encarnatiu*, *encarnativa*, *carnaval*, *cansalada*, *cansalader*, *cansaladeria*, *carnestoltes*, *carnistoltes*, *carñodolla*, *carñificació*, *carñificar-se*, *carñivor*, *corronxet*, *corrunxo*, *corrunx*.

CARO, 'una mena de bot llarg i estret destinat a tirar l'art en mar', de l'antic *càreu*, provinent del ll. CARĀBUS 'embarcació de vímens folrada de cuir' i aquest del gr. *καράβος* 'llagosta (de mar)'. □ 1.ª doc.: *duobis carauis* en docs. llatins de 1019 i 1031 (Bast.-Bass.), *carrauos* en doc. 1149 (Miret, *TempIH*, p. 62, n. 5).

El *DFa.* inclou aquest mot evidentment a base del vocabulari d'Amades i Roig, que el registraren a la Costa de Llevant (*BDC* XII, 21); JCoromines en el seu estudi sobre els mots d'origen grec (*Hom. Rubió i Lluch* III, Barç., 1936),² en una nota sobre *caro* indicava que ja a mitjans dels anys trenta el mot havia caigut en desús a Sant Pol de Mar, si bé encara era recordat pels vells pescadors; com a topònim sembla haver quedat a València on la platja a la part sud del port té el nom de *Caro*.

Sant Isidor (*Etym.* XIX, i) descriu *carabus* com a una embarcació petita, d'aquesta manera «parva scapha, ex vimine facta, quae, contacta crudo corio, genus navigii praebet», i les fonts ll. medievals parlen de *carabus* com a una xalupa al servei d'una nau gran o com a petites embarcacions de dos cuiros i mig usades als mars d'Irlanda.³ El mot *carabus* apareix en els documents ll. medievals amb freqüència i en alguns d'ells es veu clarament que tenia el mateix sentit de l'actual *caro* com a una embarcació petita usada per tirar de l'art. En un doc. de 1156 recollit en la col·lecció de Moreau (vol. LXVIII, 33, fol. 40) el comte Hug d'Empúries dóna al Monestir de Sant Pere de Roda un *charabum* amb tots els ormeigs de pescar: «Ego Hugo --- Comes Impuritanus, cum assensu et volumptate Brunissendis matris mee, dono --- Monasterio Scti Petri de Rodis --- *charabum* in stagno Kastilionis --- cum suis apparatus scill. cum actibus [evidentment error per *artibus*] et *redesellis* et *fituris*